

tramp

Kč 1

s přílohou TÁBORÁK

31

**Otevřený list občanu Ingelmayerovi,
t. č. dopisovateli „Trampa“.**

v Praze II., 15.

Četl jsem tvůj článek ve 29. čísle „Trampa“ — „O problemářiích“. Gratuluji. Lépe už nemohla být vyslovena pustější demagogie. Srovnávati problémy nějakého Franty, Pepíka nebo Káčí s problémem trampského hnutí je více než duševní chudoba. Nazval bych to ještě jinak: zbankrotovaná inteligence, která neví, co chce.

Trampování jsou plínky a sranda. Dobrá — pro kluky. Ale pro nás, když přijde šéf a řekne: „Jestli vás ještě jednou uvidím s trampy, tak vyletíte!“ je tramping otázkou — problémem. Každý nemůže vzít pingl na záda a jít dělat globetrotra. Je nás plno, kteří máme ženu a děti a musíme se o ně starat, chceme-li být lidmi a ne zvěři. Je pak nutno dělat kompromis, aby člověk nechcíp. Otázka života — břicha je v takovém případě přednější.

Sprostota? My všichni se chováme tak, jak jsme vyrostli — podle svých choutek a pudů. Hulákáme, chlastáme a děláme někdy slušný šramot, ale chováme se taky slušně v pravém slova smyslu. Není v povaze každého, aby za jedním druhým slovem měl p...l a tak pod. Jsme všichni za jedno, že kluk, který začne hulákat v živé ulici na kohokoliv takovýmto způsobem, není tramp, ale hulvát a ničema, zasluhující jen pár facek. Tím spíše, chová-li se tak ke kamarádovi. Je hodně „trampů“, kterým je vedlejší, jsou-li v lese u táboráku anebo v nějakém začouzeném smradlavém pajzlu, kteří jsou však hlavně trampy proto, že mohou od plíc řvát tím nejhunsnějším způsobem, že mohou hulákat, pokřikovat a dokonce násilně napadat lidi na veřejných ulicích. (To jsou fakta, jimiž mohu posloužit.) To je všechno na účet trampingu. Takovéto lidi ty chráníš, takovéto lidi ty omlouváš, přes to, že nemají s trampingem nic společného. Dokonce tvrdíš, že to jsou ti nejlepší kluci. Často jsou to však lidé, kteří mají na svědomí delikty, které nejen že jsou na štíru se zákonem (na zákon se stejně jak si myslím), ale neodpovídají těm nejprimitivnějším pojmům o lidskosti. Podle tebe je tedy jen ten řádný trampem, kdo je 100% hovado a apáč. Děkujeme. Takovéto sebrance říkáme zase my plevel. Takovouto sebranku my nemůžeme považovat za kamarády.

A když snad ty s těmito svými chráněnci(!) mělš představovat ovzduší trampingu, pak ti mohu říci jedno: 80% dnešních trampů se na tramping vyflákně a půjdou po svém.

Tolik jsem považoval za vhodné tobě říci na článek „O problemářiích“, poněvadž jsem já sám napsal cosi o pleveli, což mi ovšem ct. redakce neotiskla, ježto nejsem primadona à la Inglmayer*).

Vím stejně, že neodpovíš na tento dopis, poněvadž se cítíš příliš povznesen nad nás, kteří tě neumíme pochopit ve tvém kosmopolitickém smýšlení. Máš to však jedno. Jsi stejně ubožák jako my. Trpíš stejně na zbrojnoše zákona jako my ostatní a snažíš se s nimi vyjít kompromisem.

Tvoje poesie(?) a kecy jsou jenom slavomamskou pósou, na níž se ovšem bohužel chytne mnoho kluků, ale která není nic jiného, než hochštaplerská frajeřina.

Dick
ze Stormy River, Kolín.

*) Redakce neuznává žádné primadony a dopis tohoto obsahu neobdržela.

*Nedávno tomu, co jsem četl v Slabikáři (tedy čtení pro útlou mládež!): — »Prr, dí kočí . . .«
Nevěře svým okům, čtu znovu: »Prr, dí kočí . . .«
Zatočila se mně hlava. Tedy pro tohle sme tři sta let trpěli? To se děje za naší osvobozené republi-*

ky?? Bylo tohle za Rakouska?? \Hamba! Fuj!!!
Kde jsou odpovědní činitelé? Co tomu řekne cizina? Aj, pravím, jaké stanovisko zaujme Armáda spásy a Armáda, krém na obuv? Ha?? Proč se neozve Správa Olšanských hřbitovů? Ba, co dím a co Sdružení křesťanských lampářů. Co Bata?

Ano, co Bata??

LORD.

(Zasláno.)

Emička Trojanová-Jidášková:

Ženy a toileta.

(Z diskusních článků »Pražanky«.)

Zvyk dávno nutný a zastaralý, kterému se nevyhne ani ta nejkrásnější žena, byl vždy ožehavou otázkou ve společnosti. V dnešní době snad jenom v přírodě, někde za křovím, je úplná možnost rozhledu, na všechny světové strany, při potřebném výkonu pro lidské tělo. Dnes takový samotář je obklopen se všech stran stěnami. Již v dřívějších dobách rozřešili stánek najedených. Na starých hradech vidíme přilepenou klíčku na zdi, v podobě krytého balkonů, která má pouze dvě díry. Jedna je malé okénko pro luft a druhá při pohledu zdola, je viditelná co by zející díra v podobě úplňku. Na těchto hradech bývaly záchody ve značné výši tak, že úhel dopadu nerovnal se úhlu odrazu. Při silných větrech bylo nebezpečí nachlazení pánve, jak u hradních dam, tak u rytířů. Tito páni museli mít velké potíže se slékáním, neboť měli brnění. Proto si najímali sluky a žoldněře. Vztah mezi těmito byl velice demokratický, ba co dím intimní, což se dneš u vyšších pánů poslanců atd. bohužel neděje. Žena byla a bude v těchto věcech člověka na tom o mnoho hůře. Vzpomeňme si jen na dobu, kdy ženy nosily čtyři až pět sukni, jak se o tom dočteme v »Babičce«. Zvyk tento zachoval se pouze u některých kroyů.

Ani dnešní doba nepřinesla zlepšení? Dáma, která sedí ve společnosti, v kavárně, bývá velice na rozpacích, má-li odejít do ústraní. Často se stává, že se musí snížit ke lži. Na příklad: »Promiňte laskavě, pane Kocourek, nemáte za korunu dva padesátihaléře, já si musím nutně zatelefonoval.« Jako častý zjev vidáme, že se náhle usměvavě zvednou dvě dámy od stolu a omluvějí se na okamžik. »Promiňte, my se jdem přeesat.« Ženy mají vůbec zvyk v těchto případech chodit ve dvou. Proč? To nevíme. Jako příšerný vykřičník bývá slovo »Obsazeno«. V tom případě je možno vidět ženy ve frontě, dnes jinač věc nevidanou. Co je potom nejdražšího, když ta naše nejdražší musí na to čekat. V těchto věcech je u nás a snad i v jiných státech o ženy velice málo postaráno. Ministerstvo zdravotnictví by si mělo více povšimnouti tohoto nešvaru. Vezměme si příklad. Máme kavárnu, kde se může sejít v neděli odpoledne 40 d'vek, včetně bab. K dispozici je pouze jedna toileta. Máme-li na mysli pouze malou stranu, kolik nebezpečí cihá na něžné pohlaví. Baby v tomto případě jsou zdouhavější, nehledě k tomu, že tato poměrně rychlá výměna sedacích částí je zde na závadu lidskému zdraví.

Ale i další věci nepřijemné zde kladu na přetřes. Dívka sedí v kavárně, vedle její milec, pětiletá známost, buď zívají nebo čtou. Dívka je unuděná a sem tam loupne očima. Buď po svém frajerovi, že ji nebaví, anebo po jiném z nedostatku zaměstnání. Ten její to konečně postřehne, že flirtuje a v tom vono se jí chce. Ten její začne ihned podezírat co tak najednou a představte si vono »Obsazeno« a ona nepřichází. Konečně je vše odbyto a přijde ke stolu. »Kdes byla tak dlouho!« Sklopí oči. »Já byla na velký.« On nevěří, protože ten druhý v té době také ořešel. Ano, stává se, že tyto posvátné vztahy, jimž se říká láska, mají svůj počátek v okolí tak nevhodném. A takových případů je spousta, ba počíná nevěra i u manželů. Proto bylo by záhodno postavit v každé místnosti buďto více dámských toilet, anebo navrhuji najít nějaké nové úsporné řešení. Více místností k odlehčení, pro něžné pohlaví.

Pálí paďoury, pálí tramský tábo-
rák.

Oheň pálí a oheň svítí.

Okolo nás byla tma.

Dokud se nerozsvítíl malý plamé-
nek, svíjející se nad hromadou trouch-
nivějšího dřeva.

Plamének vzrostl ve veliký oheň.

Ten vylákal ze tmy mnoho mla-
dých lidí.

Mnoho jich zůstalo, pomáhalo udr-
žovat oheň, někteří házeli do něho ka-
meny a někteří se vrátili zpět do tmy,
nebo se spálili jak jepice.

Ve tmě povstal křik.

Obránci tmy byli zmobilisováni,
aby udupali oheň.

Dáte se?

B é h á :

- U nás máme do chaty pohyblivý schody . . .
- Nehoň.
- a musíme je v neděli trochu spravit.

Zrzavej Johnny vzprávi: Tuhle mi bylo blbě, čče,
měl jsem kuří voko a na něm eště ječný zрно.

V e n :

**- Holoto, chodíte tu jako dobytek,
Tady smí chodit jen pan ředitel.**

Tuhle jsem četl v Trampu, že prý všech-
no se tomu Verneovi vyplnilo, jenom prý
ty dva roky prázdnin zůstaly dosud nevy-
plněným přáním. Autor zapomněl však asi
na náš slavný parlament, kde dvouroční
prázdniny jsou zjevem obvyklým, čímž i ta-
to výjimka padá.

-kararo-

Marko K.:

KUŘAK OPIA.

Starý Tsin-Šhi kouřil opium
copánek sem tam se houpal
věřil Konfuciovi a věřil také snům
kouř z dýmky stoupal a stoupal.

Bylo to v období Posvátných Dnů
květ lotosu se zvolna v keři skryl
podobal se bílé dívce z jeho snů
a stařec cítil, že mu ubývá sil.

Do dýmky nacpal vlažné opium
copánek sem tam se houpal
věřil Konfuciovi a věřil také snům
kouř z dýmky stoupal a stoupal.

Jindřich Plachta:

Láska a utrpení Sardinky Ita.

Možno říci, že ve světové válce si všechny mořské ryby pomohly na nohy. I mezi takovým národem sledů, který od nepaměti třel víc bídu než mlíčí a jikry, si stáli za války dobře a nebylo herynka, aby tentokrát musel hladovět. — Pravda, bylo to sice jen lidské maso, jež dobrá slaná voda poskytovala, ale bylo ho s dostatek a mělo vždy na tisíc chutí. Všelijaké ty miny a torpéda, dovedly rybám upravit člověka na mnoho různých způsobů.

Hojnost a nadbytek byl takový, že se dostalo na všechny rybí vrstvy. Dokonce zbylo i na sardinky, nejnižší to společenskou mořskou třídu. Jestliže rejnoci a sledi platili v moři ještě za jednotku, čili národ, tu sardinky již byly od pradávna považovány za pronárod. Bylo jich prostě mnoho a proto nikdo si jich nevážil. Doba jejich výdělku nadcházela, když uhodily volební svatky lásky, neboli jak lidé říkají — doba tření. V ten čas obyvatelé moří a oceánů směli myslet jen na sebe a své vyvolené, pouze sardinky musely zanechat všech svých cituplných zájmů a vstupovaly do služeb k bohatým rybám, jako spolehliví a nejrychlejší poslové. Vyřizovaly milostné vzkazy a přinášely hbitě odpovědi po lásce a dobrodružství toužících jikrnaček. Sardinky sloužily rybám takřka zadarmo, za kousek toho jídla a pár penízků, aby měly co na sebe.

Ve světové válce si však i tento mořský proletariát opravdu pomohl. Nebylo zapotřebí už tak lopotit a milé sardinky všechen čas, který jindy prodřely v bídě, tentokrát prohrály v nekonečném milování.

Sardinka Ita trávila své mladé chvíle daleko od pobřeží, hýčkána milostí všech. Skutečně, byla příliv od přílivu krásnější. Její úsměv osvětloval hlubiny a chutnal i v mořské vodě sladce. Říkali, že i žraloci ji mají rádi, a že by každému natrhli nejméně břicho, kdo by chtěl Itě ublížit. Ita se stále jen smála. V úsměvu setrvala i když ji rodiče zasnoubili se sousedovým synem a nepřestávala se usmívat, ani když na svatební cestě se jí snoubenec tázal, má-li ho ráda.

To už věky v moři nepamatovaly, aby malá sardinka, ještě jako dítě, byla zvána do domu k bohatým žralokům a tam si směla hrát s jejich dětmi. Ani staré zpuchřelé sepie něco podobného v životě neviděly. Sardinka v moři, to znamenalo, že když už se narodila, tak musila buď žebrať, nebo dřít až do té doby, kdy se dobří lidé nad ní smilovali, chytli ji a nechali chcípnout.

Otec Itin doprovázel drahou svoji dcerušku až před žraločí palác; dál s ní nešel již proto, že ho páni sami nezvali a pak, kdož ví, zda až by poznaliv něm chudáka, měli jeho Itu tak rádi jako nyní.

„Buď hodná, Itinko,“ říkal Itě táta před žraločími domem — „buď způsobná a nejez moc. Všeho, co je dobré používej mája a hlavně když vejdeš, hodně se pokloň a hezky hlasitě zvolej — ploutevlíbám! Rozumíš?“

U žraloků bylo dobře. Tolik pochopila i nechápavá ještě Ita, že musí být strašně bohati. Tatínek malých žraloků byl málo kdy doma: stále jezdil po světě. Vždy když přijel, vystrojili velkou hostinu, kde se

podávalo mnoho jídel, které starý pán přivezl z dalekých vod. Bylo mnoho jídel, bylo i mnoho hostů a nastrojena paní hostitelka stále jen pobízela:

„Ale, ale, račte, pane vrchní krabe, tadyhle z toho černocha jste si nevzal ani kousínálek a je tak znamenitý. Pěkně prosím, slečno Medizo, zde játýrka z Číňana, snad neodmítnete.“

Jedli až se kolem vlny dělaly a nestačili všechno dost vynachválit:

„.... no, to je něco koloniálního, to je prostě skvostné. A kde jste k tomu Mistře přišel, vždyť tady u nás něco podobného jaktěživo nebylo a že přece se tu semhle — tamhle také potopí pár lodí.“

Zcesovalý starý žralok si spokojeně přejel ploutví mastná ústa a jal se drobet vyprávěti:

„Ovšem, tady nic takového byste nedostali, ale tam dál a hodně dál za naší vodou najdete přerostodivné věci. Našinec toho moc nepobere, avšak jsou to zajímavé věci. Příkladně takhle dlouhá lesklá ústa. To jsou tak zvané dalekohledy, u lidí to má obrovskou cenu. Všechny tyhle třeptivosti jsou náramně vzácné a marně byste něco podobného hledali na lodích, které táhnou našim krajem. To je všechno z dalekých vod, kde lidé pořádají válku mezi sebou. Ach to je vám krása.“ A starý žralok ve vzpomínkách na to co všechno viděl, mlasknul a přimhouřil na chvíli oči.

„Musí to být vskutku zajímavé, vidět zblízka takovou lidskou válku!“

„No, příliš zblízka byste se nesměl dívat, pane ouhoři, poněvadž to, když oni si začnou rozdávat rány na dálku a pak čím dál s tím větším řevem se k sobě přibližují, nemáte ponětí, jak dovedou moře na celém tom fleku rozčuchat. Je nejlépe, díváte-li se z povzdálí. Ovšem potom, když vše utichne a loď se začnou naklánět, pak je zase jedinečné, viděti, jak lidé jeden druhého a hlavně sebe, hledí dostat z vody.“

„Musí to být vskutku podívaná. Inu, to je ještě zajímavostí a záhad ve vodách i jinde o kterých nic nevíme. A je to krásné, může-li si jeden dopřát takové podívané.“

„A proč byste si vy, milostivá paní ustřice nemohla dopřát, něco takového vidět. Vždyť cesta Vás nestojí tak mnoho.“

„Ale božičku, Mistře, mně se přec nejedná o výlohy, ale než já chudák bych tam dolezla, tak by to už lidi dávno omrzelo hrát si spolu na válku.“

„Nevím, co je na tom pravdy, ale říkali mi příbuzní žraloci z amerických vod, že se má ještě dlouho válčit, že to lidi neunavuje, naopak, baví.“

Takové byly hostiny u žraloků. Ita poslouchala a v duši si přála, aby tomu vyprávění o lidech nebylo konce. Nadešel však večer, kdy už děti musely spát. Žraloci odvezli také Itu domů a nikdy v takovém případě nezapomněli poslat rodičům nějakou vejslužku. V noci, když Ita usínala, začínaly se jí zdát nejkrásnější sny o lidech.

Později, jak už vlastně řečeno, sardinka Ita vyrostla, zkrásněla a byla zasnoubena se sousedovým synem. Pam se jmenoval a měl ji rád, již proto, že si to rodiče přáli.

Ita s Pamem se scházeli za vlažných nocí pod majákem. Maják svítil dál než měsíc a Ita, mezi tím, co ji Pam dlouze líbal na žábry, myslela na lidi tam v dálce za mlhou. Uprostřed nejhustších polibků a ticha řekla Ita:

„Pame, já ti věřím, že mne máš rád. Utiš se můj milý a poslouchej...“

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
9 Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Nahoře, vysoko v okně volal člověk, hlídač majáku. Mohl to být zpěv a mohlo to být také volání o pomoc. Poslouchali člověka zblízka.

„Chtěl bys být člověkem, Pame, kdybys nebyl sardinkou?“

„A což ty, Ito? Já bych nechtěl za nic na vodě být člověkem. Dělalí mnoho rámusu, neustále křičí a bůh ví co.“

„Viděl jsi už hodně lidí?“

„Jen tady hlídače majáku. Jinak, jen když přitáhne loď, aby jednoho odvezla a nového hlídače tu nechala. Na lodi je ještě mnoho jiných lidí, ale mně, věř mi, Ito, nezajímají.“

„A jsou všichni lidé hlídači majáků?“

„Ale kdež, lidí je moc a majáků jen pár.“

Brzy k majáku připlula loď a Ita viděla, jak v ní běhá mnoho lidí a jak z lodi uprostřed vytéká černá voda nahoru. Mohla na lidech oči nechat. Vyskakovali z lodi, u skály za majákem se váleli ve vodě. Těla jejich byla bílá a jiná než jedli u žroloků. Ita žasla, když viděla, že lidé se mohou pohybovat právě tak ve vodě, jako mimo ní. Do západu slunce obdivovala sardinka Ita lidi na lodi pod majákem. Doma hubovali, kde že se tak pozdě toulá. Ráno, sotva ve vodě začalo svítat, utekla z domova, ale pod majákem bylo ticho. Loď již dávno odplula.

Krajem táhla tlupa toulavých lososů a ti skoro naráz zlákali Ito, aby s nimi utekla z domova. Ujišťovali, že jedou do lidských řek. Ita jednu noc nespala a pak, aniž by se s kým rozloučila, opustila mámu, tátu a Pama a šla s lososí bandou.

Sotva vyrazili z domácí krajiny, Ita poznala, že upadla do plůtví darebných ryb, které ji nikdy nepřestanou ubližovat, ale mlčela. Z lásky k lidem dřela do krve jako služka celé té všivé společnosti lososů. Věřila, že brzy spatří lidi a u nich najde světlo světa. Proto nikomu si nestěžovala. Po cestě potkávali mnoho všelijakých ryb a nejvíce ze všech sardinek a sledů. Čím blíže k lidem, tím s hustším mračenem těchto ryb musili se prodíratí.

Jednou připlavali k nějakému místu, kde nastával proud. Tma se pomalu vypařovala, nastával den. Ita nevěděla proč, ale vyskočila vysoko nad vodu a uviděla první černou zem, na které bydleli lidé. Hlava se jí zatočila a srdce jí radostí zkoprnělo. Než se vzpamatovala, byli již ti gauneři lososové někde za zemí.

Ita opuštěná, plná neznámé touhy po dalekém, vzdáleném a současně tak blízkém. Směrem od země, vracel se nějaký herynek, rozbitý na celém těle, vykřikoval snad opilý:

„Potvory, myslí, že nás dostanou ve chvíli, kdy se máme rádi. Tak daleko moje láska nejde, abych se při ní nechal chytit. Prasata, prasata!“ Herynek nadával a mlátil zkrvavenými ploutvemi kolem sebe jako zběsilý.

Ita se rozletěla a rovnou do náruče mladého mlíčáka sardinky. Objal Ito dříve, než ji mohl pozdravit a snad jak by bylo slušno i u sardinek, představiti se. Nechápala, jen se ho pevně držela a nepouštěla se jeho objetí, tak — že kolemplovoucí byli přesvědčeni, že ti dva jsou již dávno spolu oddáni. Byli ještě dlouhou dobu spolu, ale ráda ho měla teprve od té chvíle, kdy mu řekla, že chce za každou cenu k lidem a on jí prosil, aby směl s ní. Nevěděla, ani jak se jmenuje a i když vypadal zkušenější než Ita, přece se mu zachtělo jít s ní na konec světa.

Jediným slovem nedal Itě znát pošetilost jejího plánu, dostat se k lidem a dočkat se tam něčeho lepšího než je zánik. Ita ho opravdu náhle milovala, jejich láska rostla rychlostí blížícího se ne-

bezpečí. Drželi se pevně, když je bílá lidská ruka vyzvedla v síti nad vodu. Dopadli na strašně tvrdé dno paluby. Velmi to bolelo, ale přece ne tak, jako vědomí, že necítí již vodu kolem sebe.

V síti bylo celé mračno sardinek, Ty, které byly samy umíraly okamžitě strachy. Ita i její milý žili dlouho.

Loď, na níž se octli, byla mnohem větší, než ta, jakou viděli pod majákem: zde bylo celé město lidí. Poněvadž na lodi byla úplná továrna na zpracování rybích konserv a sardinek, byl nad Itou a jejím milým vyneseno rozsudek ihned.

Ita doufala, že přijde do styku s lidmi a zatím slyšela jen jejich křik. Veliká lidská ruka brala a rozhazovala umírající sardinky, avšak Itina láska byla silnější této ruky, která se ani nepokoušela, aby ji odtrhla od jejího drahého. Itin milý, zdálo se, že nevydrží. Usmíval se v jejich ploutvích a v hasnoucích očích zůstávala jistota jeho viry k ni.

Položili je, aniž jim hrubě ublížili, ještě s několika málo jinými, do plechové rakve. Snad proto, že byl ve válce všeho nedostatek, zalili je španou vodou a troškou ještě horšího oleje a zavřeli do horka. V plechové rakvi bylo těсно a dusno; pro těla ostatních, nemohli Ita a její milý k sobě.

Bylo jich v tom kupě, ve kterém jeli na věčnost, šest ještě živých sardinek. Ita a její společník leželi odtrženi od sebe, každý v jiném koutě krabičky. Měli nejlepší náladu, volali na sebe a ujišťovali se navzájem, že vůbec netrpí, zatím co ostatní čtyři sardinky neustávaly rvát o pomoc, až konečně bídně zahynuly touhou po návratu.

Ita ujišťovala svého drahého, že nebylo čeho ztratit tam ve světlých vodách.

„Či ty myslíš, že bychom se tam v tom hejnu všech měli tak rádi, jako se máme tady v té těžké olejnate tmě?“

Itin společník neodpovídal, jen těžce vydychoval.

„Utiš se, miláčku, v bolesti,“ prosila ho Ita vroucně — „za chvíli jsme u lidí. U pravých lidí. Jsou dokonali — u nich bude konec všemu trápení.“

Milý neodpovídal a Ita ho nepřestávala hladit slovy:

„Jen lež, můj nejdražší, klidně, důvěřuj mi, jdeme vstříc lepšímu životu.“

Krabičkou to trhlo a na ryby padlo světlo. Ita cítila lidský dech a pak zazněl i jasný hlas:

„A jdi mi do prdele s takovejhlema rybičkama. To jsou ty s hlavičkama a víš dobře, že ty já nejím. Po druhý kupuj ty bez hlaviček.“

Lidé utichli — snad odešli a přišla kočka a vylízala celou krabičku do kapičky....

Tak skončila láska krásné sardinky Ity, jejíž život byl dobrý pro kočku.

- Slečno, vy mně připadáte jako ALPY.
- Jděte, vy lichotníku, tak krásná?
- Ale ne, tak volezlá.

Mohykán.

Učitel: A nyní bys mi mohl, Dugasi, říci, jak to vypadalo v Čechách po Bílé Hoře.“
Dugas: „Darmo mluvit, pane učiteli.“

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

Praha - Jáma

Géza:

- No, a co tejká, Lojzo, děláš?
- Já? Rohuju.
- Vážně, ty rohujes?
- Jo. Stojím na rohu.

„Tak jsem dostal krásný vobrazy,“ povídal pan Šourek, „Rembranta a Rafaela. Moc pěkný. Máte taky něco takovýho, pane Řítmil?“

„Jójo,“ povídal pan Řítmil, „mám tam vobraz, kerej maloval tendlenc Leonard de Vinčí.“

„A co vy,“ obrátili se teď oba na pana Truse, „co vy máte doma za vobrazy?“

„Já? Já mám,“ povídal zvolna pan Trus, „doma za vobrazy šténice.“

LORD.

- Nalaď si tu kytaru níž!
- Proč?
- Abys nám nevodřel strop.

- Vod čeho máš tolik zamazaný ruce?

- To jak jsem si myl obličej!

— Člověče, ty se musíš na tý stavbě nadřít.

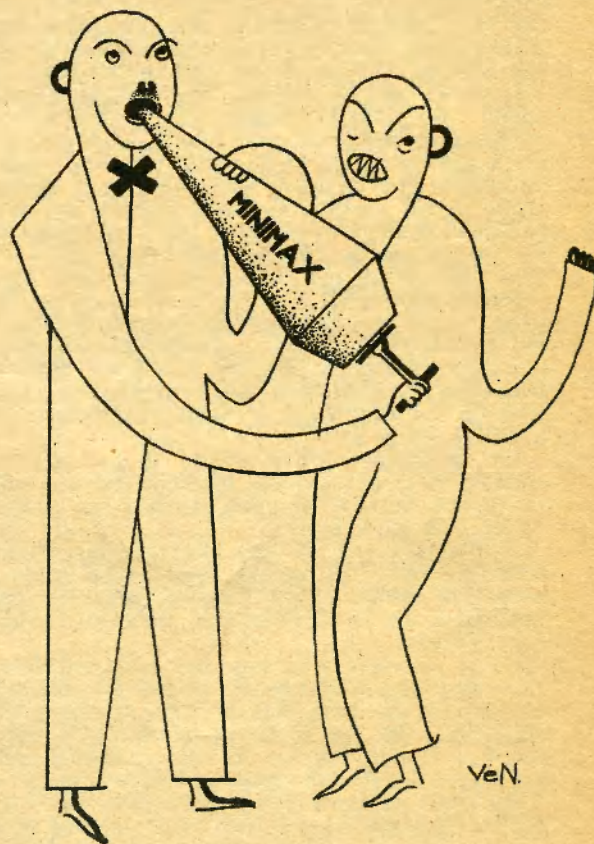
— Ale, kdepak nadřít. To čovek musí umět mistra voblafnout, aby myslel, že dělám.

— Jak to?

— No, nosím tutěž maltu nahoru a dolů, von myslí že dělám a já se zatím flinkám.

Dandy

Ven:

- Šmarjá, co si strkáš ten Minimax do huby?

- Mám žizeň a s Minimaxem se přeče hasi, né?

- Čoveče, ty seš hotovej vtip.
- ? ? ?
- No přeče — vtip má bejt krátkej a hodně blbej.

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Beneda: PODZIM.

Nad chatou černý prapor
vlaje nevesele.

Smích a smutek, klad a zápor.

V starém lese bloudím, jak po kostele,
kde stromy — figury s pitvorně se
šklebíci tváří
tají zakleté děje jak povídky, otištěné
v kalendáři,
kde smutné jahody visí na uvadlé sněti.

Oblaka jdou, obrovská oblaka letí —

Ztrnulý stojím do všech světa stran
rozevlán,
pokorný tramp s duší toulavou jak
aeroplán,
který na gumách podvozku vozí svět
a je hotov prachem kol o zázracích jeho
vyprávět.

Dálka srdce nejvíc bolí,
když myšlenka cvalem pospíchá poli,
zatím co tělo smutkové drolí
v hromádku zármutku pod poutnickou
holí.

Bože,
svět leží zrovna na dlani,
dávaje štěstí a dávaje zklamání,
vždycky se do očí podívá,
jakoby říkal: jen si vem —
přátelsky hlavou pokývá
a hodí kamenem.

Srdce je na podzim smutné a citlivé.
Mluvte tiše, když chodíte po lesích!

Na barvy skvělé a zářivé
už brzy napadne sních.

Jedna divadelní umělkyně, z nedostatku jiné zábavy, vstupovala do stavu manželského. Jelikož měla v těchto věcech špatné zkušenosti a obávala se opětného zklamání, rozhodla se, že celou svatební noc napíše tak, jak si jí přeje, a dá miláčkovi svému k nastudování. Úmysl svůj učinila skutkem a předložila svému nastávajícímu choti objemnou knížku nadepsanou „Naše svatební noc“ a rozdělenou na výstupy, jakož i jednání, při níž neopomenula poznamenati: Opona jde vzhůru — nebo: Opona zvolna klesá. — Nadešla noc svatební. Dychtivě očekávala, kdy manžel začne s přívalem polibků, jak mu předpisoval prvý výstup, ale on pořád nic. „Tak na co, k čertu, čekáš?“ „Na nápovědu.“

-kararo-

Tára:

ULEJVÁCI.

(Pokračování.)

Takhle mám holt taky ňáký ty starosti — jinak to v životě nejde! — ale je to aspoň bez dřiny...«

»No jo,« reaguje studeně na mých několik optimistických poznámek. »To se ví, že se jim to zbourá — nic netrvá věčně. Udělá se mír. Kdo ho udělá? Chudý lidi?! Ne! Boháč těží z války, boháč bude těžít z konce války taky. A až mu bude mír suchej jako ouhor, tak začne novou válku. Vedle nás bydlel jeden keřas, kerej se denně modlil, aby válka trvala aspoň do jeho smrti. Takovej blbec a zároveň lump to byl. Dodnes pajdá na zlámanou nohu. To má památku na mně, když sem ho jednou potkal potmě na schodech. Dlouho sem potom litoval, že se mi tu krysu nepodařilo zabít. To se ví, že dnes má na jedný vile málo a staví si prej druhou.

Tak teda žádný ideály, mladíku! Takovýhle svině budou beztrestně řídit, dokud bude jednotlivci zákonem dovoleno hromadit peníze.«

Hlas Emanův se slabě chvěje. Snad chladem, snad vnitřním rozčilením.

»Mír! Co je mně do takový komedie, kerou uspořádají jenom proto, aby nabrali sil k novému řádění! Jó — co říkáš? Svobodnej národ a novej život!? Ten tvůj »národ« sou dvě šichty: jedna krká hladý a druhá přežráním. Co? Vlast! To je pěkná kasa, kerou ty těm holomkům za žebráckej krejcar plníš až krev potíš a když jednou vodmítneš bránit ji proti konkurenční kase, nechá tě tvůj pán napíchnout na četnickej bajonet. Poněvadž jeho ideálem je, aby ses na něj dřel a za nadřenyj položil život. Tomu se říká plnění vlasteneckejch povinností. Koukej mazat do kasáren pro flintu a pospěš si na frontu, ty povedenej desertéře.«

Rozčiluji se a snažím se vysvětlit Emanovi rozdíl mezi Rakouskem a novým státem, který si jistě po válce postavíme.

»Ale di do háje! odsekává Eman už trochu zlostně. Lidi, kterým dnes z války tloustnou kasy a narůstají pole, budou v tom tvým novým státě vašími pány. A netloustnou-li jim dnes snad proto, že sou pro svý »ideály« proháněný rakouskou policií, stloustnou jim po válce tuplem. Blbej — pardon — chci říct vděčnej národ jim to vynahradí dvojnásobně. Podívej se na tyhle malý chalupy. Bez nich bys už byl dávno chcípnuv hladý, poněvadž ten tvůj bohatý sedlák a fabrikant pro tebe nemá než psa. Co, člověče, pro tebe bude mít, až ti bude neobmezeně vládnout?! Dnes, von, tvůj krajan, dovede ti vodmítnout hrnek mléka bez ohledu na to, že ti tím dává adresu na nejbližšího četníka nebo strom, na kerým se můžeš voběsit! Co bude jednou?!«

»Bouřka je v tahu,« hlásí Vašek. Jsem rád, že

se mohu vyhnout dalšímu Emanovu filosofování, které mne mate.

Stojíme venku a cpeme fajfky. Za chvíli kupa sena dušeně mručí Emanovým chrápáním.

»To je správnej chlap,« mne si Vašek spokojeně ruce.

»Ale trochu divnej prorok«, odsekávám.

»A vidíš, mně to, co říká, hrozně imponuje. Vono to vypadá hodně pravděpodobně,« odpovídá klidně Vašek.

Suchý člověk stojí rozkročen na nohou, tenkých jako rákosky nad kastrolem, v němž se houpou oloupané brambory.

»Řekněte mi, kamarádi, odkud na příklad máte tyto zemáky!« Špička jeho hole cvrkná do jednotlivých brambor.

»Především nám, pane učiteli, nestrkejte hůlku do kastrolu,« odpovídá Vašek se špatně tajeným vztekem —

Hůl zabodává se do mechu a suchý trup pohupuje se teď na třech nohou.

»Opakuji vám, mládenče, otázku, kde že jste přišli k těmto zemákům!«

»Nakradli jsme je na poli, pane učiteli,« vysvětluje lhotejně Vašek.

»To bylo ovšem nepoctivé, hochu. Mým přáním je, abyste je odnesli tam, kde jste je vzali.«

»Aáá — pan učitel nás chce pozvat na oběd!« raduje se vztekle Venca. »Ale to se ví, že je tam vodnesem. Já, na příklad, dám přednost vepřové před zemáky!«

Učitel mlčí.

»Pozvete nás na oběd, že ano, pane učiteli!« naléhá Vašek.

»Nemohu vás zvátí vzhledem k tomu, že sám doma nejím.«

»A kampak bývá zván pan učitel?«

Třetí noha se vytahuje z mechu a ukazuje na červené střechy pod lesíkem: »Tam, do toho dvora.«

»Tak to teda koukejte, aby vám to tam nevystrydlo — postav na voheň!« obrací se ke mně Vašek.

»Trvám na svém přání!« vzteká se učitel a třetí noha prudce klepe o dno kastrolu.

»Koukejte táhnout!«

»Hoši,« obrací učitel, »pocitivé práce je všude dost a dost. Ty brambory si tedy snězte a přijďte pak do dvora. O ostatní se postarám.«

Děkujeme pěkně za námahu a ujišťujeme, že bychom si takovou věc dovedli obstarat sami také.

»Jenomže se nám nehodí do programu!« chechtáme se.

»Ulejváci! Ničemové!«

Venca vyskakuje ze země jako pružinou vymrštěn: »Haló! Tohle sem byl nucenej poslouchat vosum let ve škole a už mne to dnes nebaví. Tenkrát sem z toho měl psinu. Nechával sem si klidně dávat trojky a čtyrky z mravů za to, že sem byl »neposedný, pral se, byv napomenut, cynicky

- Tak si du teď někam sednout na guláš.

- V těch novejkách golfkách, prase?

— Ty by si měl bejt PŘÍKLAD.

— Co zas bohničíš?

— No, protože se říká PŘÍKLADY TÁHNOU.

Hrká.

— Já znám jednoho fakira a ten vydrží tři dni zahrabanej v zemi.

— To nic není, to já znám jednoho, a ten vydrží v zemi půl měsíce!

— ? ? ?

— No přece v Turecku!

Fawe.

- A to já si kafe zase nesladim. Já mám v kleci dvě hrdličky a ty, dyž to piju hořký, tak mi k tomu cukrujou. . . . !

„To já poznám svýho starýho i když se na záchod zamkne.“

„Ale děte, mladá paní, podle čeho?“

„Po hlase.“

-kararo-

- Ten pes, to je rasa, co?

- Heleď, koukej, žádnýho rasa, ten je můj!

— Koukej, Milčo, jak nás měsíc zdraví.

— Tak poděkuj!

Kradený:

- Tak Franta si zlámal vaz!

- A ježíši, jak se mu to stalo.

- Ale měl náký revma v zádech, doktor mu namazal krk i záda alkoholem, znáš Frantu, nemoh odolat, a pokoušel se to volizat.

— Tak se mi, Marion, dnes o tobě zdálo.

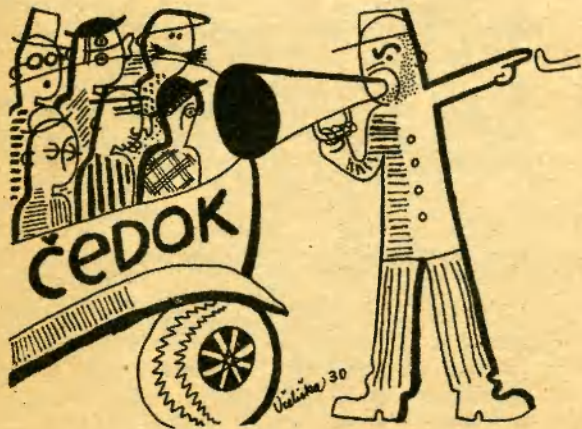
— Vidím, jsi nákej přepadlej!

— Helejee, Bugire, co sou to vlastně ty- dienc veteráni?

— Hm, ty seš ale bábuškin! To sou přece ty chlapi, co jedí jen samou zeleninu.

LORD.

Géza:

- Váženi hosté, na týdle skobě visel káysí drahocenej vobraz, kerej se ztratil. Ale von se neztratil, von ho někdo má!

Karel Melíšek:

Naši v cizině.

I.

V Paříži, chcete-li na sebe upozornit, musíte přemýšlet. A podaří-li se vám upoutati pozornost, vyděláte veliké peníze.

Tak ku příkladu: žebrák.

To nestačí pouze mít bídu a obě nohy pryč, nutno na sebe upozornit.

Na Montparnassu, blíže „Rotondy“ sedává žebrák, který si na černém asfaltu přes celý chodník namaloval křídou konturu nahé ženy.

Ten žebrák je dobrý psycholog.

Cizinec, který před několika hodinami nudil se výkladem průvodce na francouzském bojišti, se sendvičem v ruce přečetl si v rychlosti v průvodci, kolik tisíc mrtvých leží na tom a tom hřbitově, nepřišel do Paříže dívat se na bídu.

Kalkuloval správně. Tabulka, kde měl potvrzené černé na bílém ustřelení noh na Marne, nikoho nepoutala. Co je konečně váženému cizinci potom? Ale teď vydělává slušné peníze.

V „Casino de Paris“ prohání svých 60 (slovy šedesát) let a ještě něco přes slavná Mistinguette. Slavná spíše stárím, než uměním. Její nožky jsou opravdu obdivuhodné, protože jsou pojištěny na milion franků. Proč si ale slavná Mistinguette nedala také pojistit hlas? Brala by teď opravdu těžké peníze.

Napadlo mi, když jsem kdesi četl, že Mistinguette věnuje na zachování svého mládí půl dne denně, že je to blbost. Věnují-li totiž každý den půl dne různým těm mučidlům a parním lázním, relativně tím půl dne, resp. půl svého života ztrácím.

Tak není to blbost, babičko?

Nevěřte tomu, že Pařížan je zkažený chlap. Naopak. Je počestný a blboučký, jako každý jiný. Neboť ta rafinovaná a chlupatá Paříž nebyla stvořena pro něho, ale pro cizince. Američané, Angličané, Němci a Čechoslováci, to jsou ti, které naleznete večer v Casinu, Follie Bergère, Moulin Rouge, i v přepychových bordelích kolem St. Paul.

Na mol ožralý občan z prohibiční Ameriky, puritánsky Angličan s nahou (až na korále) černoškou, pečestný Čechoslovák, který v nejvykřičenějším lokále v Rue Blondel píše své drahé choti pohlednici s Etoile, s hroblem Neznámého vojína v popředí.

Morálka vládnoucích!

„U krásných kuřat“ je madam zajisté přítelkyní našeho mladého státu. Protože v jejím archivu gramofonových desek se nachází také „Hej Slovane!“

Pan továrník S. z Brna už tam k vůli té písničce nechal hezkých pár tisíc. Poněvadž pan továrník je vlastenc a nenavštěvuje bordely, kde neuslyší ani slova naší drahé mateřštiny.

Hej Slovááááááá — —

Už to umějí i ty chudinky okolo pana továrníka, o kterých si pomyslíte, že by byly docela hezké — v šatech.

Ve Francii jsem slyšel dvakrát nadávat na nesnesitelné vedro.

Poprvé dva dělníky, jedoucí večer v nedychatelném vzduchu v podzemní dráze (70 centimů) z vnitřního města na periferii.

Podruhé u přepychového autobusu, který obstarává spojení mezi Nizzou a Monte Carlem (60 franků).

„Věřte, člověk aby byl celé dny v moři a ani tenis se pro vedro nedá hrát.“

FOTO-AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17x25
1 kus Kč 12'—

Obj dnávky vyřizuje dobírkou neb proti předem
zaslanému obnosu

J. DOUBEK,

závody knihařským zbožím,

PRAHA XII., Třebitzkého 272-I. — Telefon 454-95.
P. T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

V Monacu mají nejdůmyslnější pasovou prohlídku na světě. Nač obtěžovat vzácné hosty ve vlaku nebo na nádraží. Kam všichni vlastně jdou? Do herny, že ano. (Knížectví monacké má jenom pár vojáků a policajtů, kteří však musí dávat pozor na ty, kteří odezdali bílé kuličky všechno své jmění. Nač je tedy ještě přetěžovat pasovou prohlídkou?)

Tedy: v Monacu, resp. v Monte Carlu jde bez výjimky každý návštěvník do herny. Každý (mimo dámy, které mají vstup volný) musí si zakoupiti v Casinu vstupenku za 10 frs.

A tady to je!

Vstupenku vám vydají pouze proti vykázaní se pasem.

Důmyslné a jedinečné.

Pasová prohlídka v herně, kde vás tentýž stát za dveřmi svlékne z posledního.

A to by mělo být všude, není-liž pravda?

Za dvě hodiny jste z Monaca ve slunné Itálii, dejme tomu v Janově. Ihned u východu z nádraží zaujme vás nádherný pohled:

Četníci, policajti, alpští myslivci, bersaliéri, četníci, vojáci, policajti, bersaliéri, četníci atd. atd.

Oh, Benito, Itálie je opravdu krásná.

Oh Benito, Tvůj obraz je na každém záchodě, ale já lituji těch tří dnů, které jsem v Tvé vlasti ztrávil.

V Marseille jsem se zkamarádil s jedním černým. Sedávali jsme spolu před jedním barem u starého přístavu. Vyprávěl o Africe, o frontě a o bídě. Vydělával 15—20 franků denně a byl ženat. To konečně není nic zvláštního.

Ale tentýž bar navštěvoval také obtloustlý pán s elegantní společnicí. Ten pán (namouduši) byl Čechoslovák. Objednával si různé aperity a žertoval: „Un Pernod et une café nature a dělej holomku. Co ten černý blbec na nás čumí? To jsou ale hovada“. Roztomilá společnice se těmto laciným žertíkům půvabně smála a já kousal pysky.

Opakovalo se to každý den i s oblíbenými žertíky. Pochopitelně, že jsem se neprozradil. Ale prozradil jsem to černému. Stálo to mnoho námahy, než jsem černoška přesvědčil, že na toho pána stačí pár slov. (Pane F., můžete mi být povděčen, že vaše společnice neodjela toho dne z Marseille sama).

Černošek byl nadaný zák. Českou větu, kterou jsem mu týž den napsal, uměl druhý den bezvadně, až na přízvuk. Ale i to se naučil.

Měli jsme štěstí.

Pán opět přišel a opět byl vtipný.
 Vyčkával jsem. Konečně.
 „Koukej, Lili, ten černý blbec je tu už zase —“
 Rýpl jsem do černouška, ten povstal a dal si opravdu záležet:
 „Kouknou, voni mi můžou i s tou jejich chudinkou políbit — —“
 Kdybyste viděli ty dva ksichty, pochopili byste, že jsem byl ten večer pod obraz.

Proč jste si vzali dvoupokojový byt? K čemu? Vona stará s bírání obaly od Smetolu.
 - kararo -

— Cifix, ty brambory jsou napolo vařené.

— Tak jez jenom ty vařené půlky a ty druhý nech.

— Vážený pane, hodlám v hodině dvanácté pojmouti vaši slečnu dceru za pravoplatnou manželku a táži se vás naposled: co jí dáte?

— Svolení.

Bella.

Originál angl. dulbox

195'- až 218'-

Jaroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
 Nádražní 18.

Kantor... a je přáním nás všech učitelů, aby škola byla útulkem pro vás, žáci.

Pak počal rozdávat vysvědčení a když je rozdál, přistoupil k němu malej Dugas a prál:

„Holt estli chcete mít z té školy útulek, tak mně musíte přepsat zprávu, páč fotr říkal, že esli přinesu kouli, tak vám z té školy udělá kulničku na dříví.“

Automobilista přejel na silnici pocestného. Jelikož chce míti tuto věc ihned vyřízenou, dává přejetému 100 Kč a povídá:

— Dejte mi vaši adresu a já vám zašlu další peníze poštou.

— To nejde, křičí přejetý, — co pak sem se nechal přeject na splátky?!

— Šmarjáápano, milostivá paní Paďourová, vy ste celá poštipaná vod ovádů!!

— Jéžíš, to je krásný, jak ste to poznal, že je to vod ovádů?

— Poněvadž ovád, milostivá, ten sedá jenom na dobytek...

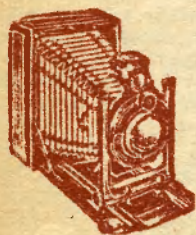
LORD.

Po potlášku a žertících kanadských:

— Ty, Franto, poslouvej, jsi jako detektivka.

— Kdes to sebral, trumpeto?

— No, taky samá stopa po násilnostech.

Moderní fotostroje

nedostižně levné! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80.
 Učebné strojky Kč 11.—, 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací, všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6×9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč 29.—. 27letá zkušenost, nejvyšší vyznamenání. Ceník 100 stran zdarma.

EMIL BIRNBAUM, továrna fotostrojů, Rumburk, 46.

Drby z čundrů,

Padá listí, padá, padá i smutná nálada, neboť lesy patří nyní opět jenom nám, padají slova chmurná i veselá, padají pendreky, i slunce zapadá.

Léto se ke konci schýlilo a nám nastává nová práce: doba praní. Tramping se už příliš dlouho nevypral. Trampská košile nasákla špinou některých přivandrovalců, flekovatěla fašismem „spasitelů“. ale — „zaplať pámbu za fasismus“ voláme s drem Kramářem, neboť ti teprve protřeli klukům oči. Fleky rudé sluníčko vytahlo a teď se to bude snadněji prát.

Tak kluci, mejdlo a valchu!

Podzimní večery jsou smutné, proto víc fórá, víc psíny, víc myslit a víc psát!

Salon odmítnutých.

Waikiki, tu scénu uděláme jinak. Vypsiky a citáty pošli. — **Asor**, raději prosu. Tohodle máme fůru. — **Krob**, všechno, jenom nech už ty prostitutky. — **Reban**, dobrý, ale cpakuje se, co už bylo mnohokrát napsáno. Něco jiného. — **GaUCHO**, žádanou adresu nemám. — **Wagus**, ten pas nestojí za tu básně. Raději fóry. — **Hobane**, zdravím. vše dobrý. Adresa: Vl. Matýsek, M. Ostrava, Mar. Hory 724. — **Tom z „Jowy“**, to tedy kamarádství není. Nech je být a je to vyřízeno. — **Šerif Waikiki**, ty melouny jsem dostal, ale jenom slupky. Vnitřek nějaký dobrý kamarád splivnul. Dík! — **Kvango**, příliš osobní. Sacco, máme spoustu. Pošli raději fóry a krátké články. — **Bug Samotář**, to též. — **Hurikán**, Forty Mile, nemyslíš, že v próze by to bylo hezčí? Pošli znovu. — **Vostřihaný Franta**, odpověď příliš osobní. — **„Three Boys“**, tak dál! — **Noro**, byl jsem pryč a proto jsem nemohl odpovědět. Poslední zásilka byla ale slabá. Co je holomku s tím cukrovím? — **Bludás**, jak jsi v minulém čísle viděl, neošival jsem se a naopak. Každá kritika je vítána a jenom z té může vzrůst dobrý časopis. — **Šerif Miki**, nehádejte se o takovou malichernost, jako je jméno osady. Ne jméno osady, ale obsah má cenu. — **Padouch**, Bejby a spol., osobní, nechte je být! — **Tonny B. H.**, pokračuj. — **Bobe z Hurikánu**, promiň, ze jsem tu věc neotiskl. Je jednak příliš osobní a potom: je lépe, když ta nechutná věc usne. Zarávím. — **Bimbo ručas**, opakuje se a potom: diskusi jsme už skončili. Pošli něco jiného. — **Akela**, na slezinu je již pozdě. Fóry ale můžeš posílat dál. **S-a**, zabavitelné. Něco jiného. — **Jes**, už bylo v jiné va-

riaci. Pošli jiné. — **Macchoul**, také. — **Jery**, osobní. — **Vendy Mrak**, o tom se bude ještě psát. — **Tony**, ježišmarjá, těch básniček mám tolik jako dluhů. — **Gene**, dlouhé. — **Táta**, to nejde, zabavili by. — **Kazatei**, poslední bylo příliš dlouhé. Pokračuj. — **„Towa-ity“**, adresy bohužel nemám. — **Šerif z Taverny**, fóry dobrý, tak dál. — **Chlupatej**, polepši se, ty už byly v Trnu! — **Trampka Bessie**, dívka, pro boha, píše po jedné straně papíru a zůstaňte nám věrna. — **Leo R.**, slabé, raději prosu. — **Red River**, tak se zase ozvete! — **Ažin**, tyhle byly slabé. — **Jirgal**, třeba: Osada plněných kremek.

Do „Trampa“ píše třeba nečitelně, ale alespoň pérem a po jedné straně papíru. Proboha, přestaňte už s tou inglmayerovskou češtinou, protože ta už opravdu leze z krku.

Osadě Avion v Jedovnicích

děkujeme za pozvání a kamarádké pohostění. Kluci, líbilo se nám u Vás. Kloktadla bylo málo, za to však připálenýho plný kotel. Je Vás fajn parta. Nemožno nam na Vás, vy kluci správně, zapomnět.

Děkujeme, je to levý, že jo, ale musí to být.

Š hromovým ahoj!

osada „The Towers“,

Camp „Rámus“, Praha, Proudý, 21. míle.

oznamuje, že letní camp v proudých 21. míle (Strejeké) končí počínaje 27. září 1930 a stěhuje se na Brdv. kde bude kočovat jako léta minulé pod jménem:

„ZIMNÍ BRDSKÁ ARMÁDA“

v čele s šerifkem „Vrabčákem“ a Jerry Packardem. Sobotní slezy jsou u baby „Aiduchy“ ve Stříbrné Lhotce, kde bude ubytována v útulných kojích a rozehřívati se bude ve „Trampsbaru“ u příjemného barmána p. Macháčka (Lhotka pod Brdy u Mnišku).

Zveme všechny loňské campovníky a kteří se chtějí přidati na 27. září 30. večer o 10. hod. k společnému potlachu, kde se též rozloučíme se všemi kamarády nastávajícími lemnouny, kteří budou hndět, aby se dostavili. Příjezd oznámil též kočovní tramp Maidl, co by fraitr od ka-

nonu, který se šerifkem vysloužilým od letců dá předběžné poučení pro ucha „Jak se co nejrychleji uleju“.

Zároveň svoláváme předpotlachovou slezinu k Sv. Tomáši, Praha III. Sv. Tomášská ul. na 24. září 1930 8 hod. večer.

S rámusovým ahoj!

za Camp „Rámus“

šerifek Vrabčák,

za Camp „Whisky“

Jerry Packard.

Moravo, Moravo!

Osada Santa Puela na všechny stížnosti a výhrůžné dopisy z Moravy odpovídá, že za Bužira žádnou škodu nehradí. ať si ho každý hosti na svy risiko.

A vůbec se, holoubci, moc nerozčilujte, nebo Vás tam asi pristi vandráckou sezonu navštíví estě jiný kluci vod nás, a ty Vám tam provedou s tou Moravěnkou takovej knuckej žert, že ji vůbec nepoznáte.

Tak zatím ahoj! kluci!

za vosadu

šerif Gauchó.

Ahoj Lososi údolí — Kutná Hora!

Kluci, byl to řádký potlach. Nezapomeneme na něj, neboť nám dal poznati tolik spravných chlapců. Děkujeme Vám srdecně za veskeré pohostinství a těšime se už na tu „slezinku“. Jenom se nám zdá, že jste se chovali příliš slušně, tak se polepšete. Zatím smutně brečíme „A není tu, není...“ a řveme souhlasně „Lososi údolí hehe-heh huraj!“ —

Za Stany Riwer Dich.

Já si estě nampním.

Kamaráde Ingelmajere, jemuž jsou jasny přízraky šerifa, Gézy, Tundry atd., a nerozumíš Borinovi a Kuzmovi a voláš si k odpovědi ty, jež se považují za intelektuální špicky trampů, uvaž. Není trampem ten, kdo se považuje za špiciku. Tramping je kamarádství, a to je plocha. Není výšin a není nižších trampů. Zní to sice jako demagogie, ale není jí. Tramping není vybudován na jiném podkladě nežli na těsném kamarádství proletářských mladých lidí (mladých aspoň duchem), kteří utekli z pačourského prostředí ven do přírodv. kam s sebou odnesli nenávisť k těm, kteří je utlačovali, i k těm, kteří je blbli. A tím bychom byli již u toho Kuzmy. Kuzma je v stavu ti říct: „Proč nemám právo tvrdit, že jsou duchové? A vůbec mně dokaž, že nejsou duchové.“ Nech ho s jeho duchama, a tady sedí Borin. Co mám o něm říci, nevím. Že psal trochu dlouhé články? Nebo že já sám jsem mu napsal prdelinkový

osad a redakce

doty, který jsem pak uznal za ukvapený?

Jak jsi mohl vůbec tyhle dva postavit vedle sebe. Já přece s tebou také nesouhlasím ve všem, ale i kdybychom se někdy zřekli, řeknu o tobě na konec, že jsi byl náš. A Borin je také z naší krve. Ty jsi hledal odpověď jinde, ale hledal jsi ji veřejně, a já Ti ji také tak píši.

Franta Šerif.

Hošouni!

Až někdy z Vás pojedete do říčanských lesů, varuji vás před „přírodní stráží“ p. Vítkem, kterýžto pán má trampy, hlavně stanaře, velice rád. Nás poctil padesátikorunovou pokoutou, neboť trampové stromy vyvracejíce, lesy ničíce a ohně dělající nic jiného nezaslouží, ovšem dle náhledu pana Vítky. Jinak je to děsně nervosní pán, a kdybyste měli s sebou nějaký ten „kanadáček“, tak je taky sbírá! Až tam některý z Vás pojedete, tedy pěkný kanadský žertík by mu jistě za jeho protitrampskou paďourskou snahu neškodil. Proto pozor na paďoury a jejich drápy. S huronským Ahoj všechno trampstvo zdraví a smrt paďourům provolává

Canadian

Frantovi šerifovi od „Dvou vrchů“,

— jeho squaw a tamějším „domorodcům“ za kamarádké a v pravém slova smyslu trampské přijetí všichni upřímně děkujeme. Nebylo jediného kluka, který by cestou nebo doma několikrát neopakoval: „Franta je správný kluk“. A ti, co s námi nebyli — lítovali.

Do brzkého stisknutí ruky — ahoj!

Benešovská osada „Walden“.

Konečně po velikém hloubání jsme se rozhodli založit osadu, zatím stanaři. A protože jsme proletáři a věčně švorc, nese naše osada hrdé jméno naší kapsy „Dales“. Žádáme laskavě o uveřejnění založení nové osady.

Za osadu „Dales“ v Klatovech šerif Jarda

Velký krok trampské Moravy.

Dlouhý hvízd. Lokomotiva se hlásí k službě.

Trhnutí — následuje ještě několik, a vlak již vyjíždí z nádraží, aby mě dopravil až na rozhraní Hané a Valašska, na malou, ale přece jen velkou slezinu hanáckých a ostravských kluků.

Po dvou hodinách přijíždím do Přerova, přisedám a jedu do Olomouce, odkud ještě celých 13 km na slezisko — — —

Přimo v Kocourově, místě sleziny, zahlédnu trampa, an si to šine kří-

žem-krážem, pole-nepole a křičí ahoj — ahoj. Povídám si, sakra, si pomatenej, nikdo nikde, a on takový rámus. I přijdu blíž a zavolám naň. Trampisko se ohlédne, pozná kluka-tuláka, povyskočí a zaře: „Tak, sakra, kde to máte?“ — „Hoj, kamaráde,“ odpovím, „já myslil, že se optám tebe!“

Po malém domlouvání jsem poznal cestovatele světem (výhradně exotickými krajinami) trampa Bužira, perlu osady „Santa Puela“ z Mostecka. A tak činím nyní to, co mi bylo dříve tak divné.

Řveme dva.

Hledali a našli. Tři stany a asi 15 trampů Olomučáků a Přerováků. Myslim: to to bude náěk slabé.

Než však vyšel měsíc, bylo již na pranýři asi 80 kluků-trampů, jak zákon káže.

Přerov, Olomouc, Kroměříž, kde jaký kluk z Hané, jen Ostrava ještě chybí.

Nevidí, však kořala je přitáhne. A taky jo. Po půlnoci už jsou tady. Málo nás? Na 40 Ostraváků, kluků jak hory, hubu za dva a dělat, poznal sám mlynář druhý den. Samý kluk od piky.

A už je to tady: kecá se, zpívá, pije a nepije, kanadí a zas znova. Ani Gandi nám tu nechybí. A ty jeho žertíky...

A tak se to táhne celou noc, jen sem tam některý unavený se uchýlí stranou, aby se vyspal, aspoň poněkud...

Slunko již je vysoko. Jeden po druhém vylézá ze svých úkrytů, několik, kteří nešli spát, sedí v klubku u ohně a povídají. Povídají o tom, co sotva kdy bude, oni však jsou nasyceni aspoň plány, plány, které jim život zničí a kamarád zašlape, a zapomínají na to, že teď mají žít, utrhnout to poslední, co ještě máme; zapomínají, že se za chvíli rozprchnou, aby se vrátili zpět do toho prachu a hnoje, zpět k těm ponkům a soustružím, do svých dílen k tomu společnému zpěvu velkoměsta, zpět za stoly v kancelářích a pod pevnou ruku paďourů, která nám dává to, co nás jednotlivce drží, společně však zneprátluje, peníze a chléb.

A čas kvapí; přijde to, na co neradi myslíme: loučení, loučení, na dlouhou dobu.

Jak to bylo krásné. Mocně nám v uších zní „kamarádi — kamarádi“ — — — brzy vylitne z ní akord — nedopovím, poněvadž věřím, že jich bude ještě mnoho, a věřím i ty Bužire. Gandi, Hobane, Medo, Jile a každý jiný, a proto volám — ahoj! — ahoj jež musí znít celou Moravou.

Ahoj

příští Velké Moravské Slezině!

Sakal.

Dvům vandrákům z České Třebové, najmě všemu trampstvu ozna-

mujeme, že švihán, který se k Vám, kluci, tak zachoval, byl už dávno naší osadou vyřazen! Poznali jsme ho tak jako Vy a nepovažujeme jej za trampa, nýbrž za frajera a vyzírku. Jest nesmyslem podle jednoho kluka posuzovat celou bandu a konečně, chcete-li nás poznat, tak Vás zveme do „Lososího údolí“ do Zbraslavic u Kutné Hory.

10 Lososů volá Ahoj!

Trampu Hezoanovi (Kleinovi)? Anžto už jedna osada El Paso existuje, radím Tobě, abys Vaši osadu pokřtil na El-Ró (viz insert v Trampu).

Oznamujeme, že po všech letních čundrech jsme konečně zakotvili a utvořili osadu „Nevada“, stanaři. — Lágr je u Býčí skály v Josefovském údolí. — S ohromným ahoj! — kluci z Brna-Komína a šerif Franta.

Osada Čimburasso v Kopistech posílá svému kamarádovi Gibsonovi v jeho novém působišti v Kolíně n. L. „huronské a h o j!“ — Za osadu Casanova, Sonny Boy atd.

Franto Zrzku!

Odpusť mi — můj malý zrzku! — je mi to líto, že sem tě nemoh osobně obejmout a pohladit tvou kučeravou palici, ale já dřel v té době kedsy po budějovický dlažbě. Hele, hošoun! Že se ti zamlouval ten náš sklípek — to nás nehoupej! — spíš tě skovaná flanda s koňakem. Ale vím, žes náchylnej na tydle věci, tak to máš odpuštěný! Tak se brzo zas okaž u nás! Čekáme na Tebe! Ha — hoj!

Dandy z „Lone Walley“.

Račte se pokochat, veškeré trampstvo, pohledem na novou osadu „Texas“, stanařící, pokud to ovšem „boudla“ dovolí, v borovicích nad Kazínem.

Hobane! Kamaráde, je mně líto, že sem nemoh pozdravit tu moji rodnou čajdu a Tobě stisknout ruku — ale vitr mě zahnal jinam a já bloudil kdes na Budějovicku — tak s tou slezinou až jindy. — Vodpusť zbloudilému. — Ahoj, Dandy.

K tramskej slezině u Daskabatu.

„Chumeli se, chumeli, padá snížek bílý, škrábeme se za uchem, máme dlouhou chvíli.“ — To si ale zpívali Přerováci, ne já, a tak se ta moravská slezina utulala. Vlastně spáchala. Kluci přerovští, je to vod vás fajn, že jste se pokusili, dát něco dohromady, a myslím, že pro podruhé to zpatláte trochu líp. Tobě, Leoši

Jille, se jenom divím, že sis jako svolavatel, iniciátor a organisátor nedal říct a nepřeložil lágr hned z večera, kdy to ještě šlo, na lepší místo. Dělalš volovinu za volovinou. Předně s tou adresou, za kterou jsme ti měli dát pořádného hoblá, potom s tím placem, a konečně: lil jsi do kluků, že od Hobanů se mají učit trampovat. Byl bych tě hned praštil přes hubinku. Cák se dá tramping vod někoho učit? Kdepak to sme? Neupírám Hobanům jejich přednosti, sou jistě mezi ostravskėjma klukama jedni z nejlepších, ale učit se vod nich bejt tulákem? To, hošánku, musí bejt v krvi! To se nedá napapouškovat! Divím se, že když jsi naučil kluky pět Donu Kláru, žes je taky nenaucil aspoň jednu trampskou písničku! Vždyť jich vyšlo tolik! To by bylo pro nás a pro podruhý si to zapiš za uši!

Zároveň s Ghandim z Yukatanu prosím kluky, postižený kanackejma žertíkama na kloboucích, kedskách a vlasech (kadeře vzal do osadního archivu kol. Ghandi) o prominutí a řvu vám, kluci „Voko za voko, zub za zub!“ a voplatte to pořádnějc!

A ještě chloupek: při tom autěku scvrkla se zelenavá deka, na vobou vocasích hnědě štráfovaná. Bez ní další čundr nemožný. Poctivého náležce žádám o zaslání dobírkou za námahu. Adresa: Mír. Znojil, Restante - Bratislava.

Mohutný ahoj! všem dotčenejm řve — Bužír-zpustlík, Santa Puela.

Trampíři! Ve 24. čísle Trampa jsem mezi jiným četl též svolání, které

činili trampové osamělému klukovi, který „dřel kedsky sám“. Já dřel le-tos krámy také sám a poznal jsem, že je to děsně blbě. A to vše jsem přičítal tomu, že nejsem v Praze. Ale vždyť kluk z venkova má snad také právo být pořádným a čistokrevným trampem. A nyní, když čtu ten kamarádký duch, který mezi Vámi panuje, žádám Vás, byste mi podali pomocnou ruku, bych se neutopil v bahně našeho pačourského maloměsta, a přijali mě do řad svých. Myslím, že na Posázaví je dost Vašich bydel a ostatně mám hadr svůj. Jde mi hlavně o spojení a abych přišel mezi správné kluky, kteří umějí zahnat trud, který je u mně přes den, a kteří umějí tu trampskou duši pozvednout a pěstovat. Doufám, že mi rozumíte, a Vaši odpověď čekám v příštím „Trampu“. — Se srdečným ahoj!

„Osamelec“.

Poděkování.

Toulavej vodbor osady Waikiki po návratu z daleké plavby po moři i po souši (richtung: Dunaj — Cařihrad — Athény — archipel) děkuje všem, kteří jej na čundru jakkoliv vydatně i nevydatně podpořili. Za prvé všem dunajským kapitánům, kteří nás zdarma vozili, zvláště srbskému kape-tánu Prcoviči z parobrodu „Srěm“, pak dobrým trampkám Irče a Xáně za ošetřování v době onemocnění malarií, majitelce restaurantu Punčochářové ve Varně za dvoudenní hostění, bulharským studentům za chlast na parníku Jupiter, kapitá-novi bulharského parníku „Kyril“ za

dvanáctidenní požer, konečně Anto-niu Kyriazisovi z ostrova Samu za velký vozrání včetně vození na motorovém člunu „Luna“.

Tobě, kamaráde Slavko z Ostravy, posíláme spoustu „Ahojů“, doufávše, že se příští rok slezem, buďto tuná v Bratislavě nebo tam v dále, tam na pobřeží v Africe, — a to samý tobě, Oto Brikiusů. Doufám, ba co dím, jsem přesvědčeněj, že kuci nezapomenete na to, co sme si slíbili.

Čimž končímž! — Ahoj!

Fízl (Zizi) z Waikiki.

Kluci z Ostravy,

pozdravuju Vás ze sv. Rusi, kde blahodárně působím k výchově pačourů. Díky Vám, kluci z Bílejch stínů, Hobo, Hawaie etc., až začundráte, oplatím. Co slezina? Táhlí jsme okolo v největším spěchu, abych ty houby přines aspoň k večeri, jenže doma už byly připravený. Už zas makám, jenže je to rozdíl, makat v Ostravě (Gandhi, Same, Bužere) nebo tady. Vzpomínám, když s bačou příkládám na táborák, — čekajíce, až zapadne měsíc a vybírajíce blechy. Ó, Dény, ó piš, Čiki, a všichni ostaní kluci — pište. Vágusi, eslis prodal tu angličtinu a nejseš v těsnopisný situaci, začundrej, samozřejmě rovněž Bužire, ale ty, sigře, mně bez plavek nechod, sou na kříži za plivátkem. — Karpatský ahoj! — Kantor Houbař, Pcpa harmonikář vulgo Kristus, Ahas-ver.

Koukali tyhle dva opiv-něný na měsíc.

„Heleď,“ povídá ten první, „kolik je to vlastně hodin?“

„Ty vole,“ dí druhý, „co pa nevidíš, že sundali ručičky.“

-šefe-

Povídal jeden tenor z Národa k druhému:
— Vy, škrdlo, máte hlas, jako dyš plácá špinavým hadrem vo buben.

— Neurážejte, vy urousanče, já sem zpíval před samotným sultánem!!

— Nojó, ale, dyš byl uvázaněj na řetěze!

— Hele, Franto, dej mi nákýho buřta, já sem si nic s sebou nevzal!

— Počkej, až přide šerif, von jich má dost, tak ti náký dá!

— Tak dlouho nemůžu čekat; protože sem už ty šerifovy buřty zbodnul!